

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ.

Ἡ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ σπουδή καὶ ἐπιμέλεια τῶν τωρινῶν γυναικῶν δὲν εἶναι διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ματαιὰν αὐτῶν φαντασίαν, καὶ διὰ νὰ πληρώσωσι τὴν ἄλογον ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔχουσιν εἰς τὰ χρυσία, εἰς τὰ δακτυλίδια, εἰς τὰ ἐνώτια, εἰς τὰ χρυσοῦφρανα ἐνδύματα, καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν, εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ ὠραισμὸν τοῦ φθαρτοῦ τούτου σαρκίου των, καὶ εἰς τὰ σατανικά ἐπιτίμματα, καὶ νηψίματα, καὶ ζωγραφίσματα τῶν προσώπων των, χωρὶς παντελῶς νὰ ἔχωσι φόβον Θεοῦ, ἢ νὰ ἐκδέχονται θάνατον, καὶ κρίσιν, καὶ ἀνταπόδοσιν· καὶ οὐδὲ αὐτὸς ὁ μακάριος Παῦλος δύναται νὰ τὰς σφρογίσῃ, βοῶν καθ' ἡμέραν καὶ λέγων, 'Μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ.' Βλέπε τὴν οὐρανομήκη ταύτην ψυχὴν τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου, πῶς δὲν ἐνόμισεν ἄτοπον πρᾶγμα τὸ νὰ κάμῃ τὴν ἀποστολικὴν τε διδασκαλίαν καὶ διὰ τῶν γυναικῶν τὰ πλεξίματα· καὶ πρεπόντως· διότι ὅλη του ἡ σπουδὴ ἦτον εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ πνευματικὴν ἐπίσκεψιν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγίνωσκεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ προξενοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν μεγάλην φθορὰν καὶ ἀπώλειαν, διὰ τοῦτο δὲν ἀφῆκε κἀνὲν ἀπ' ὅσα συντείνουσιν εἰς διδασκαλίαν καὶ πνευματικὴν νοουθεσίαν ἐκείνων τῶν γυναικαρίων, ὅσα νοσοῦσι ταῦτα τὰ πάθη τὰ ψυχοβλαβῆ καὶ ὀλέθρια, ἀλλὰ λέγει, 'Ἀνίσως θέλῃς, ὦ γύναι, νὰ στολιζέσαι, στολιζοῦ τὸν ἀληθινὸν στολισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀρμόζει εἰς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους γυναῖκας· στολιζοῦ μὲ τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα· οὗτος εἶναι τῆς ψυχῆς ὁ στολισμὸς ὁ παντοτεινὸς ἔ ἀιώνιος· οὗτος ὁ στολισμὸς δὲν δέχεται ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἀπίστους κάμμιναν κατηγορίαν καὶ κατάκρισιν· τοῦτον τὸν στολισμὸν δὲν ἔμπορεῖ κἀνεὶς νὰ σοῦ τὸν ἀρπάσῃ, ἀλλὰ μένει διὰ παντὸς ἄσυλος καὶ ἀπόρητος. Διότι ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν στολισμὸν τοῦ σώματος γεννῶνται μύρια κακὰ εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς προξενεῖ τῆς ψυχῆς τὴν φθορὰν καὶ βλάβην, τὴν ἐκ τούτου φουμένην ἀλαζονείαν, τὴν κατὰ τῶν πλησίων ὑπεροψίαν, τοῦ φρονήματος τὴν ἔπαρσιν καὶ πολλὴν φαντασίαν, τῶν ἀτόπων ἡδονῶν τὸ πλῆθος, καὶ τελευταῖον τὴν αἰώνιον κόλασιν· ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς δύναται νὰ ἀφανισθῇ καὶ ἀπὸ πονηροὺς δούλους, καὶ ἀπὸ ληστῶν ἐφόδους καὶ κακουργίας, καὶ ἀπὸ φθονερῶν ἀνθρώπων συκοφαντίας, ἔ μύρια ἄλλα ἄτοπα ἣθελεν εὐρεῖν τινὰς, προξενούμενα ἀπὸ τούτων τὸν στολισμὸν τῶν χρυσίων καὶ πολυτελῶν ἱματίων, τὰ ὁποῖα εἶναι σχεδὸν ἀπερίγραπτα.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, μετὰ φ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΑἸΝΔΙΟΥ.

Ἡ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ.

Ἡ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ εἶναι στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα ὅτι μᾶς περιτυλίσσει, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν· τὴν πυκνότητα τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν ἕως εἰς ἓν ὕψος· ἡ καθαρότης τοῦ ὁποῖου εἶναι οὐσιώδης πρὸς ὑπαρξιν· ἡ ἐλαστικὴ τοῦ ὁποῖου θλίψις ἐπὶ τῶν πνευμόνων, καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ περὶ τὸ σῶμα, διαφυλάττει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐγενῆ στάσιν, ἣτις ἱκανοποιεῖ αὐτὸν νὰ ὑπόβῃ πρὸς τοὺς οὐρανούς τὴν κεφαλὴν, καὶ νὰ ζητῇ ἐκεῖ αἰώνιον κατοικίαν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν εἶναι οὔτε τῆς γῆς οὔτε τῆς θαλάσσης ἐξάτμισις, ἀλλὰ χωριστὸν στοιχεῖον, συνδεμένον μὲ τὴν σφαῖραν, καὶ διηγεκῶς συνοδεῦον αὐτὴν εἰς τὰς περὶ τὸν ἥλιον κινήσεις τῆς. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ, κἂν διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι χρεωστοῦμεν τὴν ἀτμοσφαῖραν ταύτην ὄχι εἰς τὴν πρόνοιαν πανσόφου Δημιουργοῦ, ἀλλ' εἰς τυχηρὸν τι σύμβαμα· Ἄν ἔλειπεν ἡ ἀτμοσφαῖρα, καὶ ἂν ἠμπορούσαμεν κατὰ τινα τρόπον νὰ ὑπάρχωμεν χωρὶς αὐτὴν, ἣθελεν εἶσθαι ἀδύνατον ν' ἀκούσωμεν τὸν ἦχον τοῦ πλέον δυνατοῦ κανονοβολισμοῦ, καὶ ἂν ἐσύροντο τὰ κανόνια ἐν βῆμα μόνον μακρὰν· Ἡθέλαμεν στερεῖσθαι ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸν φλοῖσβον, ἀπὸ τῶν δασῶν τὰ κελαθήματα, ἀπὸ τῶν ὀργάνων τὴν μουσικὴν, καὶ ἀπ' αὐτοὺς τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τοὺς μαγευτικοὺς ἤχους· Ἡμπορούσαμεν νὰ κοινοποιῶμεν εἰς ἀλλήλους τὰς χρείας καὶ τὰ αἰσθήματά μας διὰ σημείων καὶ χειρονομιῶν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἣθελεν εἶσθαι καταδικασμένη εἰς ἀτελεύτητον σιωπὴν. Αἱ συνδιαλέξεις βουλευτηρίων, ὅθεν ἐπήγασαν οἱ νόμοι καὶ ἡ τάξις τῆς κοινωνίας, δὲν ἣθελαν ποτὲ γένειν. Οἱ ἄνθρωποι ἣθελαν περιπλανᾶσθαι ἀγριοὶ καθ' ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, μόνην τέχνην γνωρίζοντες τὸ ν' ἀφανίζωσιν ἀλλήλους.

ΑΝΑΤΙΝΩΣΚΕ ὄχι διὰ ν' ἀντιλέγῃς ἔ ν' ἀναιρήσῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ ζυγίξῃς καὶ νὰ στοχάζεσαι. Βιβλία τινὰ πρέπει μόνον νὰ τ' ἀπογευώμεθα, ἀλλὰ νὰ τὰ καταπίνωμεν, καὶ ἄλλα νὰ τὰ χωνεύωμεν· ἤγουν, βιβλία τινὰ πρέπει νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν μόνον κατὰ μέρος, ἀλλὰ δὲ νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν ἐξ ὀλοκλήρου μὲν, ἀλλ' ὄχι περιέργως, καὶ ὀλίγα τινὰ νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν καὶ ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Ἡ ἀνάγνωσις ἐπιφέρει μάθησιν, ἡ συνδιάλεξις ἐτριμολογίαν, καὶ ἡ γραφὴ ἀκρίβειαν.—ΒΑΚΩΝ.

Ἄνῃ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλις.
Χεὶρ χεῖρα σῴπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.